

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 022101 21 U
Tuzla, 05.09.2022. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja po sudiji pojedincu Predragu Krsmanoviću, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca **M.K.**, sina I., sa K, ..., R.H., zastupanog po punomoćniku Edinu (S) Hodžiću, advokatu iz Tuzle, ul. Maršala Tita broj 83., protiv rješenja tuženog **Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar** broj FZ3/8/1-35-1-872-6/17 OB/MB: ..., od 26.11.2021. godine, u upravnoj stvari **obustave isplate penzije zbog nedostavljanja potvrde o životu**, dana 05.09.2022. godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

I- Tužba **SE UVAŽAVA**, pa se osporeno rješenje, bliže opisano u uvodu presude, **PONIŠTAVA**, i

r j e š a v a:

Žalba **M.K.** protiv prvostepenog rješenja matični broj ... broj predmeta 1810-8065/18-2, od 27.02.2020. godine, se **UVAŽAVA**, pa se prvostepeno rješenje **DJELIMIČNO PONIŠTAVA** i to u tački 4. izreke, kojom je riješeno: *"Isplata po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer nije dostavljena „Potvrda o životu” za navedeni period"*, dok se, u ostalom dijelu, prvostepeno rješenje **ODRŽAVA NA SNAZI**.

II- Tužena strana dužna je da tužiocu, na ime naknade troškova upravnog spora, isplati iznos od 240,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog rješenja bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je, dana 28.12.2021. godine, ovom sudu, putem naprijed navedenog punomoćnika, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te bitnih povreda pravila upravnog postupka.

U tužbi se, pored ostalog, posebno ističe: da je pobijanim rješenjem tuženi kao neosnovanu odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv stava 4. prvostepenog rješenja, kojim je riješeno da se tužiocu kao osiguraniku neće vršiti isplata penzije u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer za navedeni period nije dostavljena „potvrda o životu”; da je tužilac, krajem 2017. godine, nadležnoj Službi u Lukavcu dostavio potvrdu o životu; da je, u februaru mjesecu 2018. godine, nakon što mu nije isplaćena penzija za januar 2018. godine, tužilac pozvao službenike u poslovnici u L., kojom prilikom mu je rečeno "da se potvrda zagubila i da pošalje novu"; da je tužilac, nakon toga, "odmah putem prijatelja poslao novu potvrdu koja je predata službeniku u poslovnici u L. izvjesnom M."; da su oba puta potvrde predate lično u poslovnici u L. i da nijedan od službenika nije odbio da zaprimi potvrdu; da je, po zaprimanju potvrde od strane službenika tužiocu, isplaćena penzija za mjesec januar 2018. godine, ali da mu je ponovno obustavljena isplata, sve dok mu nije isplaćena penzija za mjesec

avgust 2018. godine; da isplata penzije za januar 2018. godine potvrđuje navode tužioca da je potvrda o životu dostavljena i prije 19.11.2018. godine, jer se u prvostepenom rješenju od 27.02.2020. godine navodi da isplate neće biti izvršena za 01.01. - 19.08.2018. godine; da je u žalbi tužilac ukazao na činjenice o dostavljanju potvrde o životu i predložio da se saslušaju svjedoci, odnosno službenici koji su lično zaprimili potvrde o životu, ali da tuženi to u potpunosti zanemaruje, i ne provodi predložene dokaze, niti cijeni navode o dostavljanju potvrde službenicima, već pobijanu odluku zasniva isključivo na potvrdi dostavljenoj putem pošte.

Tužbom se predlaže da sud poništi pobijano rješenje, te ukine prvostepeno rješenje u stavu 4. kao nezakonito, i predmet vrati tuženom ili prvostepenom organu na ponovno rješavanje, a da tuženog obaveže da tužiocu nadoknadi troškove postupka, s tim što je u tužbi naveden i troškovnik, i to za sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM, i za taksu na tužbu i presudu po odluci suda.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, i odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz sadržaja spisa upravnog predmeta slijedi da je osporenim aktom odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe Tuzla matični broj ... broj predmeta 1810-8065/18-2, od 27.02.2020. godine, kojim je tužiocu priznato pravo na starosnu penziju u visini najniže penzije, počev od 17.06.2014. godine, s tim što je, u stavu 4. izreke, riješeno da se **isplata** po tom rješenju **neće vršiti u periodu od 01.01.2018. do 19.08.2018. godine.**

Iz činjenica predmeta slijedi: da je, u postupku koji je prethodio donošenju prvostepenog rješenja, prvostepeni organ utvrdio da tužilac, za period 2018. godine nije dostavio „potvrda o životu”, odnosno da je istu dostavio tek dana 19.08.2018. godine, zbog čega je, u stavu 4. izreke prvostepenog rješenja, odlučio da se isplata po tom rješenju tužiocu neće vršiti u periodu od 01.01.2018. do 19.08.2018. godine.

Protiv prvostepenog rješenja tužilac je izjavio žalbu tuženom, posebno ističući da je, krajem 2017. godine, nadležnoj Službi u Lukavcu lično dostavio potvrdu o životu.

Odlučujući o žalbi tužioca protiv prvostepenog rješenja, tuženi je istu osporenim aktom odbio kao neosnovanu, nalazeći da je prvostepeni akt u svemu pravilan i zakonit, s tim što ove žalbene navode nije ocijenio, i što je u obrazloženu osporenog akta istakao da je prvostepenim rješenje tužiocu određena isplata počev od 19.08.2018. godine, tj. **tri mjeseca unazad od dana dostavljanja "potvrde o životu"**, a da je za period od 01.01.2018. do 19.08.2018. godine, **nastupila zastara.**

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da je u konkretnom slučaju materijalno pravo nepravilno primjenjeno, te da su i činjenice koje su važne za odlučivanje nepotpuno i nepravilno utvrđene.

Naime, odredbama člana 115. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22), koji je stupio na snagu dana 01.03.2018. godine, propisano je:

Član 115.

(Obaveze korisnika penzije i obustava isplate)

(1) Korisnik penzije je obavezan da, u roku od 15 dana od nastanka, nosiocu osiguranja prijavi svaku činjenicu koja je od uticaja na korištenje odnosno obim prava.

(2) Korisnik penzije kome se isplata vrši van Federacije obavezan je da na kraju kalendarske godine, nosiocu osiguranja dostavi potvrdu o životu.

(3) Korisniku penzije koji ne postupi na način iz st. (1) i (2) ovog člana ili se ne odazove pozivu nosioca osiguranja za činjenice za koje je vezano **korištenje prava, isplata penzije se obustavlja**.

Iz sadržaja odredaba člana 115. stav 3. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju proizilazi da se, korisniku penzije koji ne postupi na način iz st. (1) i (2) tog člana, **obustavlja isplata penzije**.

Prema tome, iz istih odredaba, kao ni drugih odredaba tog Zakona, **ne proizilazi ni obaveza, ni ovlaštenje** prvostepenog organa da, u slučaju nedostavljanja potvrde o životu, prvostepeni organ o tome **vodi upravni postupak** i donosi bilo kakvo **riješenje**, nego da je isključivo ovlašten da korisniku, koji ne ispuni tu zakonsku obavezu, za vrijeme dok to ne učini, **obustavi isplatu penzije** (o čemu bi prvostepeni organ bio dužan korisnika prava **samo obavijestiti, bez donošenja posebnog rješenja**).

Sud posebno ističe da zakonski izraz **obustave** isplate penzije **ne podrazumijeva ni gubitak ili trajni prestanak prava na dalju isplatu** budućih penzije, ni **gubitak ili trajni prestanak prava** na isplatu penzija, čija isplata za konkretni vremenski period je obustavljena, jer to **nije propisano** odredbama člana 115. ili drugim odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, niti to, po shvatanju suda, može predstavljati stvarnu svrhu, odnosno **cilj** tih odredaba.

Po shvatanju suda stvarna **svrha i cilj** tih zakonskih odredaba je isključivo u tome da se **spriječi mogućnost isplate penzije za one korisnike koji više nisu živi**, a ne **kažnjavanje** korisnika penzije koji, na kraju kalendarske godine, nosiocu osiguranja **ne dostavi potvrdu o životu**.

Stoga se ove zakonske odredbe, po shvatanju suda, mogu tumačiti na način da je njihova stvarna **svrha i cilj** da korisnika penzije **podstaknu** da postupi po odredbama člana 115. stav 1. i 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, kako bi mu, što prije, bila nastavljena isplata **obustavljenih i budućih** penzija, a ne na način da je njihova stvarna **svrha i cilj kazna ili sankcija**, u vidu **gubitka ili prestanka prava na isplatu penzije** za korisnika penzije koji, na kraju kalendarske godine, nosiocu osiguranja **ne dostavi potvrdu o životu**.

Ovo ne samo iz razloga što takva mogućnost kažnjavanja, kako je naprijed već navedeno, **nije uopšte propisana Zakonom o penzijskom i invalidskom osiguranju**, nego i zbog toga što sud smatra da bi, čak i da je takva pravna posljedica izričito **predviđena** odredbama člana 115. stav 3. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, takve odredbe **bile neprimjenjive**, jer bi njihova primjena **bila u protivnosti sa članom 1. Prvog protokola uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima**, s obzirom da bi, trajnim odbijanjem isplate penzije za taj vremenski period, došlo do **gubitka ili prestanka prava na isplatu penzije**, a time i do **povrede prava korisnika penzije na imovinu**.

Ovo stoga što oduzimanje imovine u tom slučaju **ne bi bilo u javnom interesu**, i što bi bio **narušen princip proporcionalnosti između korištenih sredstava i cilja kojem se teži**.

Sud dalje podsjeća da, shodno odredbama člana 119. sadašnjeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, **prestanak odnosno gubitak prava** iz penzijskog i invalidskog osiguranja, može nastupiti samo u slučaju kada **u toku korištenja prestanu da postoje uslovi za njihovo ostvarivanje**, a ne i zbog razloga iz člana 115. tog Zakona.

U konkretnom slučaju među strankama je nesporna odlučna činjenica da je tužilac potvrdu o životu **dostavio** prvostepenom organu **tokom trajanja prvostepenog postupka**, zbog čega sud smatra pravno irelevantnim činjenice koje se tiču pitanja kada je tačno tužilac dostavio tu potvrdu, odnosno da li je potvrdu o životu prvi put dostavio nadležnoj Službi u

Lukavcu **krajem 2017. godine**, kako se navodi u tužbi, ili tek **19.11.2018. godine**, kako je utvrdio prvostepeni organ.

Sud je neosnovanim ocijenio navode tuženog da je za period od 01.01.2018. do 19.08.2018. godine, **nastupila zastara**, budući da zastara po odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22), ne može zakonito nastupiti u slučaju kada **tužena strana odbija isplatu penzije**.

Stoga sud smatra da u konkretnom slučaju nije bilo valjanog zakonskog osnova za stav 4. izreke prvostepenog rješenja, kojim je riješeno da se isplata penzija po tom rješenju tužiocu neće vršiti za vremenski period od 01.01.2018. do 19.08.2018. godine, jer iz činjenica predmeta proizilazi da je tužilac, u momentu donošenja prvostepenog rješenja, **dostavio potvrdu o životu i nesumnjivo bio živ**, zbog čega mu pripada pravo na isplatu penzije i za taj vremenski period.

S obzirom na izloženo, a pošto ni tužena strana pri donošenju osporenog akta nije vodila računa o naprijed navedenoj pravilnoj primjeni materijalnog prava, na osnovu odredaba člana 12. tačka 2., te člana 36. stav 1., 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), sud je sam riješio upravnu stvar na način bliže opisan u izreci presude, cijeneći da je činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica utvrđeno u mjeri dovoljnoj za zakonito rješavanje stvari, a da su tuženi i prvostepeni organ, iz utvrđenih činjenica, izveli nepravilan zaključak u vezi primjene odredaba člana 115. stav 3. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Odluka o troškovima upravnog spora zasnovana je na odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH" broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), a odnosi se na troškove sastava tužbe po punomoćniku advokatu, što po odredbama člana 19. stav 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04), iznosi 240,00 KM (bez PDV-a). Vezano za troškove sudske takse na tužbu i presudu, sud ističe da se, shodno odredbama člana 7. Zakona o sudskim taksama ("Službene novine Tuzlanskog kantona" broj 5/09, 4/10, 9/12, 4/16 – prečišćeni tekst i 10/18), u upravnim sporovima u stvarima **penzijskog**, invalidskog i zdravstvenog osiguranja, dječijeg dodatka, starateljstva i socijalne pomoći, **taksa plaća samo ako tužba bude odbijena ili odbačena**, zbog čega ovi troškovi stranci nisu dosuđeni.

Z a p i s n i č a r:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

S u d i j a:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 022101 22 Uvp
Sarajevo, 17.05.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Kovač – Grabonjić Sanele, kao predsjednice vijeća, Vuković Josipa i Mahić Samardžić Amele, kao članova vijeća, te Kopic Armine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja M.K. sa K., ..., R.H., zastupanog po punomoćniku Hodžić Edinu, advokatu iz Tuzle, ul. Maršala Tita broj 83, protiv akta broj: FZ3/8/1-35-1-872-6/17 OB/MB: ... od 26.11.2021. godine, tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari obustave isplate penzije zbog nedostavljanja potvrde o životu, odlučujući o zahtjevu tuženog, za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 022101 21 U od 05.09.2022. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 17.05.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 022101 21 U od 05.09.2022. godine (stav I izreke), uvažena je tužba tužitelja, pa se osporeno rješenje, bliže opisano u uvodu presude, poništava i rješava tako, da se žalba tužitelja protiv prvostepenog rješenja matični broj: ..., broj predmeta 1810-8065/18-2, od 27.02.2020. godine, uvažava, pa se prvostepeno rješenje djelimično poništava i to u tački 4. izreke, kojom je riješeno. „Isplata po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer nije dostavljena „Potvrda o životu“ za navedeni period“, dok se, u ostalom dijelu, prvostepeno rješenje održava na snazi. Tužena strana (stav II izreke) dužna je da tužitelju, na ime naknade troškova upravnog spora, isplatiti iznos od 240,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja.

Protiv presude prvostepenog suda tuženi organ je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje u kojem je u cijelosti osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, odredbe člana 115., a u vezi sa odredbom člana 112. i 113. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te zbog odluke o troškovima postupka. U obrazloženju navoda zahtjeva se ističe; da tuženi smatra da je prvostepeni organ pravilno postupio, kada je po dostavljanju potvrde o životu uspostavio isplatu starosne penzije, počev od 19.08.2018. godine, tj. tri mjeseca unazad od dana dostavljanja „potvrde o životu“, dok je za period od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, nastupila zastara, u skladu sa odredbom člana 112. i 113., a u vezi sa odredbom člana 115. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju. U odnosu na odluku o dosuđenim troškovima postupka, tuženi smatra da postupak u predmetnoj upravnoj stvari nije okončan i da s hodno tome tužitelju nije dužan naknaditi troškove postupka.

Tužitelj na poziv suda u ostavljenom roku nije dostavio odgovor na podneseni zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta proizilazi da je tužitelj ostvario pravo na srazmjerni dio starosne penzije, koji pada na teret bosanskohercegovačkog nositelja osiguranja, počev od 17.06.2014. godine, rješenjem prvostepenog organa tuženog od 07.11.2016. godine, da je protiv ovog rješenja tužitelj izjavio žalbu, koja je uvažena rješenjem tuženog od 04.07.2017. godine, poništeno rješenje od prvostepenog organa od 07.11.2016. godine i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje; da je u ponovnom postupku od strane prvostepenog organa ponovo doneseno rješenje od 12.09.2018. godine, kojim je tužitelju ponovo priznato pravo na srazmjerni dio starosne penzije koji pada na teret bosanskohercegovačkog nositelja osiguranja počev od 17.06.2014. godine, koje je ponovo poništeno rješenjem tuženog od 25.03.2019. godine, u postupku po izjavljenoj žalbi tužitelja da bi u izvršenju tog rješenja tuženog prvostepeni organ donio novo rješenje od 27.02.2020. godine, kojim je tužitelju priznato pravo na srazmjerni dio starosne penzije koji pada na teret bosanskohercegovačkog nositelja osiguranja počev od 17.06.2014. godine, da umjesto ovako određenog iznosa penzije osigurava se pravo na najniži iznos penzije, da ovako utvrđeni iznos penzije usklađuje se sa mjesečnim isplatom koeficijentom; da isplate po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine jer nije dostavljena „Potvrda o životu“ za navedni period; da visine penzije počev od 01.03.2018. godine iznosi 159,4769 KM mjesečno; da iznos iz prethodnog stava, usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 165,0585 KM; da isplata po ovom rješenju pripada počev od 17.06.2014. godine; da korisniku penzije koji stekne status osiguranika u obaveznom osiguranju, penzija se ne isplaćuje za period trajanja osiguranja; da ranije doneseno rješenje o pravu zamjenjuje se ovom rješenjem, te da žalba ne odlaže izvršenje rješenja. Protiv ovog rješenja prvostepenog organa tužitelja je izjavio žalbu, koja je odbijena rješenjem tuženog od 26.11.2021. godine, protiv kojeg rješenja je tužitelj tužbom kod prvostepenog Kantonalnog suda u Tuzli pokrenuo upravni spor, koji je okončan pobijanom presudom prvostepenog suda tako da je uvažena tužba tužitelja, osporeno rješenje, tuženog od 26.11.2021. godine, poništava i rješava tako, da se žalba tužitelja protiv prvostepenog rješenja od 27.02.2020. godine, uvažava, prvostepeno rješenje djelimično poništava i to u tački 4. izreke, kojom je riješeno. „Isplata po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer nije dostavljena „Potvrda o životu“ za navedeni period“, dok se, u ostalom dijelu, prvostepeno rješenje održava na snazi. Tužena strana (stav II izreke) dužna je da tužitelju, na ime naknade troškova upravnog spora, isplatiti iznos od 240,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja. Prvostepeni sud pozivajući se na odredbu člana 115. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, a kod činjenice da u spisu predmeta na dan donošenja prvostepenog rješenja od 27.02.2020. godine postoji „Potvrda o životu“ izdata 19.11.2018. godine, zaključuje da tužitelju pripada isplata penzije i za period od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbom člana 115. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 13/18 i 93/2019), propisano je da korisnik penzije je obavezan da, u roku od 15 dana od nastanka, nositelju osiguranja prijavi svaku činjenicu koja je od uticaja na korištenje odnosno obim prava. Korisnik penzije (stav 2.) kome se isplata vrši van Federacije Bosne i Hercegovine obavezan je da na kraju kalendarske

godine, nositelju osiguranja dostavi potvrdu o životu. Korisniku penzije (satv 3.) koji ne postupi na način iz stava 1. i 2. ovog člana ili se ne odazove pozivu nositelja osiguranja za činjenice za koje je vezano korištenje prava, isplata penzije se obustavlja.

Prema tome, polazeći od citiranih odredbi Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, a pri tome imajući u vidu da iz stanja spisa predmeta slijedi da je uz zahtjev tužitelja (podnesen 19.12.2018. godine za preračun penzije i aktiviranje isplate) dostavljena „Potvrda o životu“ od 19.11.2018. godine, to suprotno navodima iz zahtjeva za vanredno preispitivanje, proizilazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da tužitelju pripada isplata penzije i za sporni period od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, odnosno pravilno je prvostepeni sud postupio kada je pobijanom presudom uvažio tužbu tužitelja, osporeno rješenje tuženog 26.11.2021. godine poništio i rješio tako, da se žalba tužitelja protiv prvostepenog rješenja od 27.02.2020. godine, uvažava, prvostepeno rješenje djelimično poništava i to u tački 4. izreke, kojom je riješeno da „Isplata po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer nije dostavljena „Potvrda o životu“ za navedeni period“, dok se, u ostalom dijelu, prvostepeno rješenje održava na snazi.

Ovo iz razloga, jer „Potvrda o životu“, prema citiranoj odredbi člana 115. stav 3. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, se nositelju osiguranja obavezno dostavlja na kraju kalendarske godine. Kako je Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju na pravnu snagu stupio 01.03.2018. godine, to jasnim slijedi da „Potvrdu o životu“ tužitelj je samo bio u obavezi dostaviti krajem 2018. godine, na koji način je i postupio, a ne i prije toga, tj. krajem 2017. godinu, u kom slučaju bi se radilo o retroaktivnoj primjeni Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, što je nedopušteno.

Obzirom izneseno, a imajući u vidu da iz stanja spisa predmeta proizilazi da na dan donošenja prvostepenog rješenja od 27.02.2020. godine u spisu predmeta se nalazi „Potvrda o životu“ od 19.11.2018. godine, pravilno prvostepeni sud zaključuje da tužitelju pripada isplata penzije i za period od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer u skladu sa citiranom odredbom člana 115. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, do obustave isplate penzije tužitelju zbog nedostavljanja „Potvrde o životu“ za 2017. godine nije moglo doći, budući da takva obaveza za tužitelja kako je naprijed istaknuto ne proizilazi iz odredbom člana 115. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Kako je dakle presudom Kantonalnog suda u Tuzi, broj: 03 0 U 022101 21 U od 05.09.2022. godine, u predmetnoj upravnoj stvari ostvarivanja prava na srazmjernu starosnu penziju i uspostavu isplate, donesena konačna odluka na način da je uvažena tužba tužitelja, pa se osporeno rješenje, bliže opisano u uvodu presude, poništava i rješava tako, da se žalba tužitelja protiv prvostepenog rješenja matični broj: ..., broj predmeta 1810-8065/18-2, od 27.02.2020. godine, uvažava, pa se prvostepeno rješenje djelimično poništava i to u tački 4. izreke, kojom je riješeno. „Isplata po ovom rješenju neće se vršiti u periodu od 01.01.2018. godine do 19.08.2018. godine, jer nije dostavljena „Potvrda o životu“ za navedeni period“, dok se, u ostalom dijelu, prvostepeno rješenje održava na snazi, to suprotno navodima iz zahtjeva za vanredno preispitivanje, tužitelju pripadaju troškovi pravnog zastupanja po punomoćniku u osobi advokata u predmetnom upravnom sporu, a u skladu odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa odredbama 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), koji se odnose na troškove sastava tužbe u osobi advokata u iznosu od 240,00 KM, dosuđeni u skladu sa odredbom člana 19. stav 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 22/04), kako to pravilno zaključuje prvostepeni sud, a čije navode ako takve prihvata i ovaj sud.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Kopić Armina, s.r.

Predsjednik vijeća
Kovač – Grabonjić Sanela, s.r.